

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobce: **A. R.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 5. 2021, č. j. 32 A 11/2021 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Ladislavu Bártovi **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3 400 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 15. 2. 2021, č. j. KRPB-9142-42/ČJ-2021-060022-Z, žalovaný rozhodl podle § 129 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení doby trvání zajištění žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 citovaného zákona za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie – nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Doba zajištění byla prodloužena o 32 dnů, tj. do 19. 3. 2021. Příslušným státem k posouzení žádosti o azyl žalobce je Rumunsko.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 20. 5. 2021, č. j. 32 A 11/2021 - 44. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Stěžovatel má za to, že jeho předání do Rumunska je nepřijatelné pro zásadní problémy rumunského azylového systému, zejména pro nebezpečí nelidského zacházení. Podle jeho názoru žalovaný nesprávně vyhodnotil realizovatelnost účelu zajištění, tedy možnost předání stěžovatele do Rumunska. Žalovaný a krajský soud rezignovali na posouzení aktuální situace v Rumunsku a na individuální posouzení případu stěžovatele. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu i žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV.

[4] Nejvyšší správní soud předně zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce, a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou (změna na základě novely soudního řádu správního zákonem č. 77/2021 Sb.). Z důvodové zprávy k této novele je zřejmé, že jejím účelem je urychlení soudního přezkumu rozhodnutí a dalších aktů správních orgánů, a to ve fázi před Nejvyšším správním soudem. Věcné přezkoumání pravomocného rozhodnutí krajského soudu Nejvyšším správním soudem má probíhat pouze v případech, kdy je to důležité nejen pro samu posuzovanou věc, ale i pro plnění základní role Nejvyššího správního soudu jako vrcholného soudního orgánu ve věcech správního soudnictví, kterou je sjednocování judikatury správních soudů.

[5] Nejvyšší správní soud shledal, že se uvedená právní úprava na nyní projednávanou věc užije; krajský soud rozhodl po nabytí účinnosti novely s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, ze dne 5. 8. 2021, č. j. 10 Azs 196/2021 - 30, ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 184/2021 - 36, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021 - 45 atp.).

[6] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k hodnocení toho, zda kasační stížnost splňuje podmínky pro její přijetí k věcnému projednání. V tomto ohledu zkoumal, zda ve věci rozhodoval specializovaný samosoudce a zda svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 225/2021 - 34, nebo ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 Azs 84/2021 - 23, atp.).

pokračování

[7] Soud shledal, že v dané věci se jedná o věc ve smyslu § 31 odst. 2 s. ř. s., tedy o věc, ve které rozhoduje specializovaný samosoudce. Podstatný přesah zájmů stěžovatele pak Nejvyšší správní soud vymezil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. Ačkoli se v tomto usnesení vyjádřil ve vztahu k předcházející právní úpravě nepřijatelnosti, která pamatovala pouze na posuzování ve vztahu k mezinárodní ochraně, závěry plynoucí z této judikatury jsou přiměřeně uplatnitelné také v nyní projednávané věci (shodně viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2021, č. j. 1 As 124/2021 - 28, ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, ze dne 15. 7. 2021, č. j. 9 Azs 110/2021 - 30, ze dne 23. 7. 2021, č. j. 4 As 156/2021 - 50, ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021 - 39, ze dne 27. 8. 2021, č. j. 9 As 144/2021 - 31, ze dne 1. 9. 2021, č. j. 1 As 148/2021 - 44, ze dne 7. 10. 2021, č. j. 6 Azs 242/2021 - 21, ze dne 9. 12. 2021, č. j. 9 Azs 213/2021 - 45 atp.). Z uvedené judikatury současně vyplývá, že o přijatelnou kasační stížnost se může jednat v případě, pokud se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu nebo byly řešeny rozdílně. Přijatelná může být kasační stížnost také tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu, a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo krajský soud v konkrétním případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[8] V dané věci nevystala žádná právní otázka, která by dosud nebyla v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešena, popř. byla řešena rozdílně. Rovněž tak Nejvyšší správní soud neshledal důvod, pro který by bylo nutno učinit judikaturní odklon. Krajský soud se nedopustil ani zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Krajský soud posoudil věc v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit.

[9] Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle [...] přímo použitelného právního předpisu Evropské unie*, tedy podle výše citovaného nařízení Dublin III. Článek 3 odst. 2 tohoto nařízení vylučuje předání žadatele o mezinárodní ochranu do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, pokud existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.

[10] Nejvyšší správní soud připomíná, že při zajištění cizince má žalovaný povinnost zabývat se tím, „zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 - 61, č. 1580/2009 Sb. NSS). Případnými překážkami realizace účelu zajištění se však žalovaný musí zabývat jen tehdy, jsou-li mu v době rozhodování o zajištění známy. Jak uvedl rozšířený senát v rozsudku ze dne 17. 4. 2018,

č. j. 4 Azs 73/2017 - 29, č. 3773/2018 Sb. NSS, v rozhodnutí o zajištění podle § 129 zákona o pobytu cizinců „se nemusí správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jsou-li současně splněny tři předpoklady: taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna, správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, a o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.“

[11] V posuzovaném případě je nesporné, že Rumunsko dne 5. 2. 2021 přijalo svoji odpovědnost a zaslalo souhlas s přijetím stěžovatele jako žadatele o mezinárodní ochranu zpět [viz oznámení o průběhu řízení podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 8. 2. 2021, které je založeno ve správním spisu]. Ačkoliv se stěžovatel před vydáním rozhodnutí o zajištění nezmínil o žádných nedostacích v rumunských azylových řízeních, žalovaný se přesto otázkou, zda bude možné realizovat účel zajištění stěžovatele, zabýval, a to velmi podrobně (viz str. 6 až 8 žalobou napadeného rozhodnutí). Jelikož stěžovatel během správního řízení žádné konkrétní obavy ohledně svého předání do Rumunska nesdělil, žalovaný vycházel především z poznatků získaných ze své úřední činnosti, ze kterých vyplývá, že rumunský azylový systém netrpí závažnými systémovými nedostatky, které by předání vylučovaly. Námitka, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, proto zjevně není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud dále odkazuje na svoji konstantní judikaturu, podle níž azylové řízení v Rumunsku netrpí systémovými nedostatky, v jejichž důsledku by stěžovateli v souvislosti s předáním do tohoto státu hrozilo nelidské či ponižující zacházení (viz např. rozsudky ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 - 20, ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Azs 141/2018 - 21, a ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 Azs 72/2020 - 23, usnesení ze dne 5. 12. 2019, č. j. 1 Azs 256/2019 - 30, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 5 Azs 308/2019 - 37, či ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 Azs 347/2019 - 56). Stěžovatel žalovanému nesdělil nic, co by aplikaci závěrů dosavadní judikatury v jeho případě vyloučilo, tj. že by se v mezidobí od vydání citovaných rozhodnutí situace v Rumunsku podstatně změnila. Konkrétní tvrzení, že během dřívějšího zajištění v Rumunsku trpěl špatnou hygienou a nedostatkem vody a potravin, stěžovatel uplatnil až v kasační stížnosti. K tomuto již nepřijatelnému tvrzení nelze přihlížet (§ 104 odst. 4 a § 109 odst. 5 s. ř. s.). Stěžovatelem zdůrazňovanou horší realizaci práva na právní pomoc, nižší dostupnost sociálního zabezpečení, horší přístup na trh práce a nedokonalost integrace žadatelů o mezinárodní ochranu pak nelze považovat za systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2021, č. j. 9 Azs 269/2020 - 50).

[13] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, část III. 4., usnesení téhož soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021 - 32). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž

pokračování

by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[15] Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna ustanoveného advokáta činí částku ve výši 3 400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu